

tramp

— no, to se ví, támhle jde kapi-
tán a ty se tady flákáš, jako by se
nechumelilo!

— šmarjá, já sem vopravdu ne-
věděl, že se chumelí.

---

spolupracovníci:
ančík — beneda —
gogo — irčan —
lord — marko —
melíšek — rikin —
šerif — e. trojan a j.

KČ 1

39

(Minulé číslo bylo omylem
označeno také 39. Správně
mělo být 38.)

---

*box — psina —
trampský sport —
fóry — osadní zprá-
vy — trampský hu-
mor — drby — film
— kultura — próza
i poesie nejmlad-
ších a t. d.*

---

16 pestrých stránek

„trampa“ vydává
„trampské vydava-
telské družstvo
v praze“, zaps. sp.
s r. o., praha I., kar-
lova č. 14. telefon
č. 24665.

Jak žijeme.

II.

tradice.

1. listopad, nevlídný mlhavý den — dušiček. Už v časných ranních hodinách, jako dlouhý had, proudí nesčetné davy lidstva, jezdí taxíky, a přeplněné električky k Olšanům. Přimhouříš-li oči, uzíš dlouhý bílý pás, pohybující se stejnoměrně v před. Jsou to chrysanthémy, nesený lidmi, květiny, určené k slavnostní ozdobě hrobů. Tisíce svíček plápolá mihotavě na studených blátivých hřbitovech a nad nimi poletují kolébavě zahnědlé listy, vzbuzující zdánlivých černých motýlů.

Stál jsem tam na rohu a hleděl na ten dav, kupující pugéty, věnce, tlusté svíčky, olej atd. Na druhém rohu stála žena, zahalená v chatrný, průsvitný šál. Za sukně držela se jí as šestiletá holčička

a na rukou chovala malé dítě. Ustarané oči hleděly prosebně na proudící lidi, kteří jí kolem bez povšimnutí míjeli. Bylo možno v nich číst starost, čeho asi dnes najedí se její děti. Dnes. Poněvadž otázka zítřka, byla pro ní naprosto nezodpověditelnou. — Mohl jsem napočítati na sta a sta tlustých, neforemných matron, které s tupým čelem nevšimavě kráčely kol, na sta sádelných bagounů, kteří těžce vlekouc svoje nacpaná břicha, s odulými retý a vodnatýma očima, odvraceli se od jejich sešmačchaných bot a slátaných punčoch. Vyhazovali blahovolně spoustu peněz za květiny, které třetí den shnily, za drahé svíčky, které se proměnily v smrdutý dým, mizící ve vzduchu.

Haléře pro žebračku nezbylo! Počítal jsem, kolik asi by se našlo na tento bezúčelně vyhozený peníz, podobných ubožáků? Byla by jich pěkná hromádka! To ale na mysl ctihodným měšťanům nepřípadlo. Klidně tápali dál, aby večer příjemně znaveni ulehli s blahým vědomím, že vykonali jak se patří správně svoji povinnost. Nic jim nevadí, že několik

tisíc ubožáků bude bez večeře, několik set, choulíc se zimou, spátí v prohnité slámě. — Dali peníze za hrob, sáhli hlouběji do pytlíků a to je dobrý skutek. Čím dali víc, tím je oběť větší. O nemajetné a mrzáky, ať se postarají úřady!

A úřady se postarají. Do roka zemře několik stovek dětí, jejichž rodiče bydlí v nemožně sbitých boudách a mokrých sklepeních, na tuberkulosu, souchotiny či podvýživu. Stát ale nechá rozkopat poslední sad (Jiřího nám.) a postaví se tam — kostel. Nic nevadí, že tu noc, kdy je vysvěcen, uhoří třeba několik lidí nemajících bytu, ve stohu na periferii. Vždyť to byli jen nuzáci!

Přijdete-li pak před figuru, hlásající s plným panděrem bratrství a socialismus a otážete-li se, proč tedy místo milionů vynaložených na vybudování chrámů a pomníků nepostaví domy pro chudinu a proč sám pro ně nevěnuje místo drahých ozdob na hrob, účelně peněz, upře na vás prasečí očka, zavrtí pitomě rameny a usmívaje se odpoví: „To víte, tradice!“ lord.

- Vidíš to spadané listí na šedé zemi?
- Vidím.
- Ten smutný rybník?
- Vidím.
- Ty smutně schýlené vrby?
- Vidím.
- Ty stromy, holé, téměř bez listu?
- Vidím, a hergot, co má být?
- Toť podzim.

Stalo se vám v jedné osadě, že do uzamčené chaty vloupal se čundrající chlap, oblékl si šerifův svetr a kalhoty, lehl si na jeho postel, přikryl se jeho dekou a vesele chrápe. Za temné noci přileze do chaty ten opravdický šerif, posvítí si na postel, deku i člověka v jeho svetr a potichoucku odejde zpět na nádraží, ale cestou div že si nedal prdržce: nač já vůl utrácím zbytečně dvakrát peníze za lístek na dráhu, když JÁ VLASTNĚ

JIŽ JSEM TADY V CHATĚ!

—ý— VI.

Co jsem já viděl.

Viděl jsem tam u Benešova trampy, za něž se musí slušný přítel přírody stydět. Lezli po strozech a lámali větve, silné jako ruka a pálii je v ohni. Celé jabloňové kmeny přitáhli a plamen šlehal deset metrů vysoko.

Povykovali a chudý, malý rolník poblíže nemohl celou noc spát. Upozornití úřady je třeba...

— Kluci, že jsem vás vypek? Já jenom chtěl ukázat, jak by to psala „Politická“ nebo vůbec nějaký paďour. Já ale viděl, že jste byli správně hoši a chalupník vás nechá pozdravovat a děkuje za to, že aspoň něco stržil za zmrzlé stromy, které pro samou dřinu nemá čas vykácet.

Moc se mu to u táboráků líbilo a spát nemohl, protože se súčasťnil všeobecného reje. Jenom se na vás mrzí, že neumíte žunkat a nechtěli jste poslouchat, jak on válčil na tom slavném Monte-Proseremto. Já viděl, že jste parta, jaká se musí hledat a myslím, kluci, že jste byli také spokojeni s námi.

Na uviděnou!

Dva vrchy.

„Trampa“ vychází týdně. — Jednotlivé číslo 1 Kč. — Předplatné ročně 42 Kč, půlletně 24 Kč, čtvrtletně 12 Kč. — Majitel a vydavatel Trampské vydavatelské družstvo v Praze, zaps. spol. s r. o. — Redakce a administrace Praha I., Karlova 14. — Telefon 24665. — Tiskne a expeduje „Rota“, akc. spol., Praha I., Liliová ul. 13. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Nádražní 2a. — Filiální administrace pro Píseň: Píseň, Škodova ul. 13. — Filiální administrace pro Bratislavu: Bratislava, Štúrova ulice č. 6. — Za redakci odpovídá Karel Melíšek. — O novinovou sazbu zažádáno.

Nezaměstnaní kamarádi
hlaste se ještě dnes v administraci
Trampa. Dobrý výdělek po něko-
lik dní v týdnu.

**Utíkej domů pane vegetarián, zvadne
jim voběd!**

„Vod čeho ses tak zdrchanej.“

**„Ale šel sem dvakrát po sobě pro
pivo.“**

— Koukejte na Tucňáka, to je alespoň čistotný kluk;
v loni mu dala maminka kapesník a dosud ho má jako
sklo.

—y— VI.

**V jednom černošském státě dospěli tak
vysokého stupně vzdělanosti, že tam měli
kromě policie, censury, §. 144 a jiných
vymožeností civilisace i černého biskupa.
Jednou přijel na inspekci bílý arcibiskup.
Domorodci se ho velmi polekali, neboť ho
povazovali za nějaké divoké prase. I pra-
vil černý pastýř chtěje je uklidnit: „Ne-
bojte se ho, draží v Kristu, jeho kůže je
sice bílá, ale duši má zrovna tak černou
jako já!“**

**Motal se tuhle jeden nadrátovanej oko-
lo stanoviště automobilů. Šoféři ho ihned
počali obletovat.**

— Taxi, vašnosti!

**— Tak vám mockrát děkuju, já furt
koukám co to tady stojí.**

Zdena Ančík:

„Vykládám, vykládám pohádku . . .“

Kdesi daleko za mořem rozkládala se malá
zemička, ne větší než kapesní zrcadélko.

Dlouhý čas bylo zrcadélko zamžené. Lidé říkali:
Jsme porobeni, pláčeme pod cizím jhem, matky
naše rodí otroky, synové naši jsou odváděni, aby
bojovali proti otcům a batolátkám našim se bere
rodná řeč. Nemáme vlasti, jsme pohlceni stohla-
vou hydrou ozbrojenou censury a 42centimetro-
vými moždříř. Naši spisovatelé, aj, holoubci naši
rodní, strádají v bídě, s oblyskanými kalhotami
po kavárnách chodí, ze smutku píší samé mdlé
básně i romány, vrchním zůstávají dlužní a plouží
se ulicemi, ubozí, bez zaměstnání.

Proto občané, kteří měli nějaké ty nemovitosti,
ze žalu si vařili žlutý či černý nápoj, pivo zvaný,
který obsahoval záračnou sílu, jež dala zapo-
mouti na porobu a utlačování a po níž i bříska
tloustlo, řekněme: Dělníci, oficianti a jiní úřed-
níčkové, nemajíce nemovitostí, nemohli se zúčast-
nit národního žalu a museli chodit proto dejně
do práce. Pozdější historikové vytkli tuto vadu
lidu dělného jako nedostatek idealismu a pochop-
pení pro věc národní a zle jim za to vyčinili. Měli
prý za vlast hladem zemřít, což by odpovídalo
hrdinství a rekovnosti včetně lásce k vlasti. Avšak
nepředbíhejme událostem.

I stálo prý se jednoho dne, jak pohádka tvrdí,
že prý na zrcadélko té malé zemičky dýchli hoši
od Zborova a ještě jiní činitelé, jichž definitivní
pořadí dnes nemůžeme ještě určit, poněvadž jsou
o to kruté boje — a hle, zrcadélko prý se počalo
vyjasňovati. Co dím, vyjasňovati, zrcadélko po-
čalo i růst a nafukovati se jako jaternička. Lidé
vyvěsili prapory v národních barvách, za vý-
klady se objevily obrazy různých osvoboditelů a
obchody se střížním zbožím, mající na skladě
látky národních barev, oslavovaly mimo osvo-
bození i výprodej a plné kasy.

Všude bylo jásotu! Lidé zámožní na oslavu
pili pivo i víno, spisovatelé psali ohnivá slova
o tak zvané dějinné chvíli, a dělníci s úředníčky
a maloděmkáři oslavovali osvobození v práci,
podle přísloví každý podle svých možností.

A zde vlastně začíná naše pohádka.

Zřizovaly se různé státní ústavy, úřady a mi-
nisterstva. Moc ve státě připadla řečníkům a
bývalým funkcionářům studentských spolků. Ti

navzájem se potkávajíce, říkali: „Vid, Václave, tebe ta stohlavá hydra pokousala, vid, staré rány pálí — už jsme pro tebe přichystali teplé místočko ministra přírodopisu. Vid, Jiříčku, tebe studí zajisté ještě okovy temných a vlhkých žalárních kobek — teď se musíš ohrát v pěkně zařízeném bytě jako ministr holedbání.“ Vět podobných padlo mnoho — ať už platily Edouškům, Alfrédům, Františkům, Antonínům či Karlíčkům. A tak přišlo i na spisovatele. Byly jimi naplněny ministerstva i úřady jiné, aby tam vládli s hochy od Zborova. Zatím co noví páni ministři si vystavěli z vlasteneckých ideálů vily a činžáky, oficiální páni spisovatelé stávali se poslanci, senátory, generálními inspektory, ministerskými rady atd. atd. A na důkaz, že časy jsou lepší, byly jim každoročně udíleny ceny za nejlepší díla, vzniklá během roku.

Čas prechal, uháněje splašeně jako zajíc. V zemi oné, která zatím ztloustla kanóny a bodáky, vznikly spory, ale poněkud vážnější. Jedni, obyčejně vážení občané, tvrdili, že konečně přišlo vysvobození ze jha poroby a tvrzení své dokládali novými továrnami, velkoobchody, zbytkovými statečky a ještě jinými pádnými důkazy. Druzí, hlavně dělníci a chudí domkáři, tvrdili naproti tomu, že žádné osvobození nepozorují, že se jim daří stále stejně, ba možno-li ještě hůře a na doklad svého tvrzení ukazovali mozolnaté ruce, nezaměstnanost a bídu svých rodin. Tento historický spor rozhodli ve prospěch prvých strážníci v bílých rukavičkách, kteří byli tak laskaví a ujali se úlohy přesvědčiti opozičníky o naprostém blahobytu v říši oné.

A tak byl v zemi oné, pokud možno, zachován mír v mezích zákona.

Osvobození oslavovali předně ministři, potom majitelé nově postavených vil, pak vysocí úředníci, statkáři, továrníci, velkoobchodníci, ostrostřelci, hasiči a úřední spisovatelé se školní mládeží.

Nejdolejší scény pak se vždy odehrály při rozdělení státních cen spisovatelům. Určená porota, která měla posoudit díla autorů, se skládala z oněch spisovatelů, kteří právě ten rok nic nenapsali. Ceny pak byly udíleny dílem z kolegiality, dílem z rodinných důvodů a dílem dle rozčítadla:

Endele sardele
tyka mūra
obrštajne rozmarýna,
kikiriki pumprlíki,
alec, palec, jalec — ven!!

Státní spisovatelé se rozestoupili vždy do kruhu a porota začla: „Tak ty, Karlíčku, máš veliký známosti, a protože jsi k tomu napsal i jakousi knížku, budiž ti cena dána. Ty, Oluško, jsi záračné dítě, tak smyslná, rozkošná a svádějící — tebe cena nemine taky a aby to nebylo líto v rodině, ať si má cenu i tatouš. Onen pán zase dostane

cenu, že se dožil 105 let a tamten proto, že by nás mohl pomlouvat. A ostatní kluci, pojďte dokola a rozčítáme to.

Tím se stalo, že každoročně byli odměněni nejlepší a nejnadanější lidé oné malé země, jež by mohla být vzorem v leccems i našemu národu.

— *Proč si utek své ženě hned po svatbě?*

— *Protože mám slabej žaludek.*

— *? ? ?*

— *Nemoh sem s ní strávit líbánky.*

Beneda:

Podzimní deště.

Deště, jimiž podzim podává svoji navštivenku, kalnými provazy nebe se zemí svazují — Někteří lidé se radují, neboť za prachy mohou dřepět v kavárně a v baru poslouchat nemravné neplechty a později v noci zahřívát hotelové nebo domácí pelechty.

Co jim po tom, že venku prší a leje?

Ale tulák bezbožně kleje, když prsty nohou bloudí moři a jezery, která nad podrážkami bot ženou se z díry do díry a když večery jsou nekonečné a bez míry — —

Divíte se, slečno z cukrárny v hlavní ulici, že stojím za lesklou výkladní skříní s divokým vztekem v tváři a s vlasy splihlými na rozčuchané palici

a zatím co jiní
tahají z kapes 20ti koruny na dortíky s bílou čepicí
ruka má sliní
sklo a s divnou rozkoší spojuje
stružky, rostoucí z kapek, jimiž déšť hlučí a
bubnuje?

Podáváte
pěstěným rukama sladkost a dobroty
a mně připadáte
v přeletu opravdu málo sladké a dobrácké roboty
jako motýl, pták nebo aeroplán,
který byl divným zázrakem poslán nebo vy-
budován,
aby hranice stvořené z vody a slin křehkými
čarami
překlenul pro moje myšlenky mosty a cestami —

Půjdeme spolu na procházku nebo na tramp?

Zavřete díru každodenního žaláře
mříží ze želez, šroubů a ze zámků,
napudrujete šťastné úsměvy na tváře
a ruce vyšperkujete bělostí nahoty náramků,
bílou smetanu zubů a jahody rudých rtů
dáte mi ochutnat v polibkách koncertu,
za sukni z batistu, hedvábí a krajek pápěří
skryjete pro mne dar s čokoládovou kadeří

a v halenku s vlavými mašlemi rudými
vtlačíte mandlové pečivo s oříšky tvrdými —

Už jste z nechápavého údivu
procítila, hledajíc prostředky k útěku?

Myslím:

Rukou, podobnou kladivu
rozbiju sklo mezi námi a člověku,
který se zeptá: Co děláte blázne a syčáku?
řeknu klidně a prostě: Pomáhám slunci ze mraků.

Ale vím:

V dešti, který skáče do kaluží, jdou ulici
v neforemných gumácích strážníci
a za ránu, kterou bych přešel s Vámi na bílou
silnici,

dali by mi pendrekem a zavřeli na dlouho v temné
a studené káznici.

Proto pavučinu na skle utírám rukávem —

Proto Vám dávám „s Bohem“ a pospíchám za
davem —

Tuláci ve světě,

kterí za sluncem svobodně táhnete,
pamatujte, že v Praze v dešti u oken cukrárny
psal jsem z vody na skle tulácké vyznání
a slunci, až je najdete, smekněte
a co jsem napsal mu řekněte.

Časopis.

Před čtyřmi roky založil můj přítel časopis pro pěstění
mateřského jazyka. V srpnu s tím praštil. Nedávno
potkám přítele, nově ohozeného, jak z módního žurnála.

— ????

— Děkuji pěkně, docela dobře, žiji ze svého časopisu.

— Postlouchej, ten přece už dávno nevychází.

— Právě proto. Mám ještě svůj kmn předplatitelů.

Patnáct redakcí po dvou exemplářích, šest ministrů po
desíti exemplářích, dvě university po dvou, a pak
poslanci a majitelé zbytkových velkostatků, kteří dosud
nezpozorovali že časopis už nevychází, stovacet abo-
nentů po padesáti korunách a ani tu nejmenší režii. Sem
tam nějaký meloušek a počítám s úplně bezstarostným
stářím.

— Marion, dnes nám musíš dát tuplo-
vaný oběd! To sme se s Jackem nadřeli!

— Co ste d'áli?

— Postavili sme skoro celej srub.

— Di— a to vobá dvá?

— Ce ví. Jack stavěl, a já mu domlou-
val, aby neztratil chuť k práci!

Naši v cizině.

— A v Římě jste, milostivá, také byli?

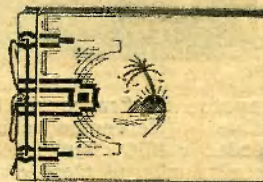
— To nevím, von kupoval vždycky
muž jizdenky.

FOTO AMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17×25

Objednávky vyřizuje dobírkou neb proti předem
zaslanému obnosu

J. Doubek.

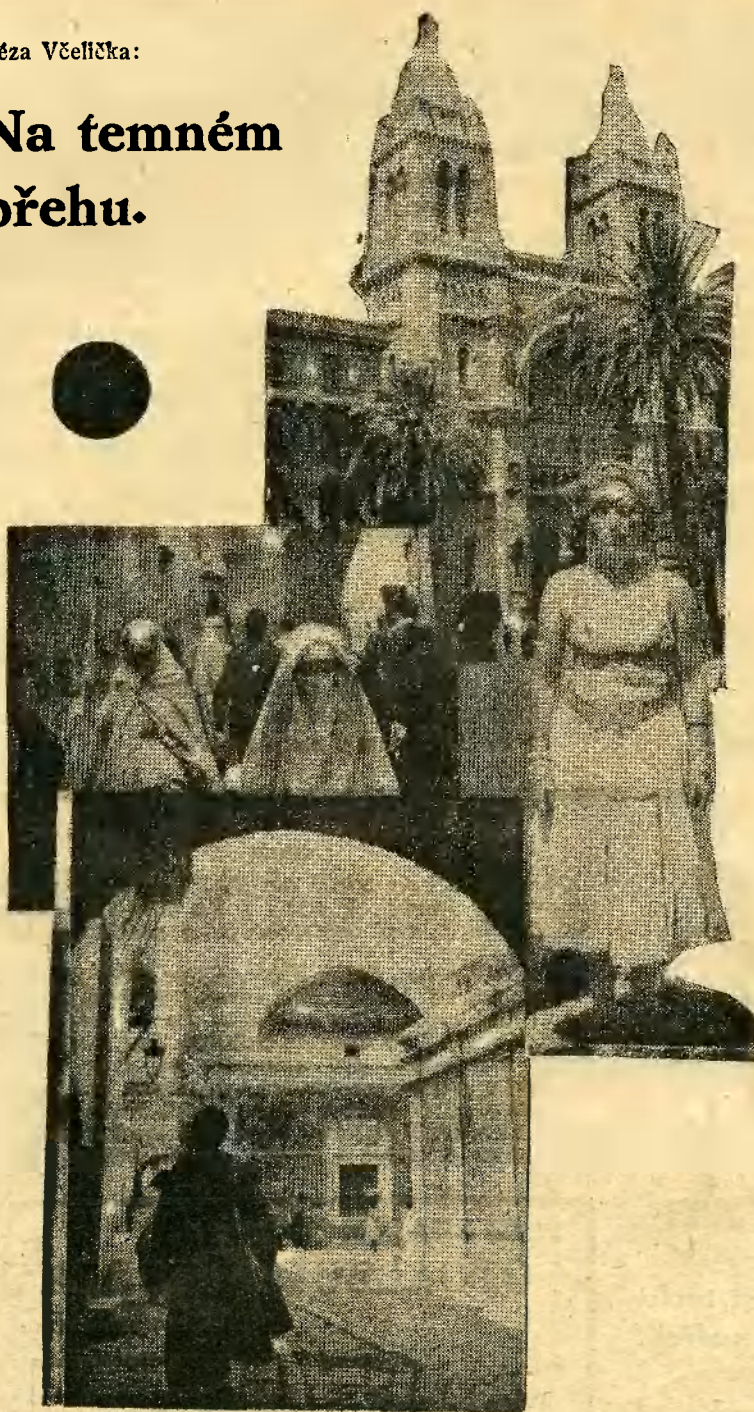
závody knihařským zbožím,

PRAHA XII., Třebizského 272-I. — Telefon 454-95.
P. T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

Oéza Včelička:

Na temném břehu.

V avenue de France vlají vládní korouhve s červeným púnněsícem a hvězdou v bílém kruhu, jemuž nebezpečně konkurují třepotající se tři barvy „Civilisace“.

Bey je vzdělaný, dobrotivý kníže, milovaný prý národem (pod protektorátem Francie; smyčka tří barev ovíví i dřevěné arabské emblemy na sídelním paláci), neboť má dosti vybrojeného vojska, aby mohl přinutit národ k lásce. Ženy jeho harému znají několik řečí a hrají na klavír. Hledá

se muž, Evropan, Francouz, jenž by obsadil místo vrchního eunucha. (Podmínky: akademické vzdělání, znalost několika řečí, hluboká inteligence). Je docela možno, že bílá kultura vyvrhne ze svých hlubin šílence, zoufalce, sebevraha, jenž se za tři, čtyři tisíce franků měsíčně nechá vykastrovat, zmrzačit na celý život pro šťastné noci tunisského beye, pro jeho zhovadilou radost a pro hříšný smutek nahých otrokyň, žijících jen knížecímu klínu.

Před residencí stojí dva negři, dvě černé, udivené děti v malicherném karminu fezů a širokých pásů na khaki uniformách. Romantická hra na vojáčky je prudce podtržena opravdovou nahatostí bodáků na puškách. Stojí nehnute, dva ztrnulí lidští psi u pomalovaných bud. Naproti nim, na zeleném náměstí, rozčechrané, stožárovité palmy polozakrývají průčelí bělostné katedrály.

Bary a kavárny zahájily svoji činnost na chodnicích, důstojníci od tirailleurů a z cizinecké sedí tu v posupných hereckých pózách nedbalců a hrdinů. Běloši v tropic-helmách sledují hladově a dlouze neznámé siluety zahalených arabských žen a barevná hedvábí, přiléhající rafinovaně na těla Evropanek.

V davu, pomalu tekoucím, kývají se fezy a turbany. Bílé terče slaměných klobouků odrážejí sluneční světlo. V lesklé karoserii aut, zbytečně bezohledných, zrcadlí se pokorné figurky Mohamedů, mul a vebloudů.

Hnědí synové Allahovi sedí na zemi, nohy podivně stočeny pod sebe nebo složeny k bradám, v malíčkových výklencích svých krámků, vysoké turbany ovinuté černou či červenou šňúrou. Prodávač kaktusových plodů nařízal žlutozelenou bobuli po délce, sloupl ji jako uzenu a ve chvíli, plně sveřepého hladu, pojídá s chlebem peckovité, šťavnaté ovoce.

Teplý, kompaktní zápach, zlisovaný do úzkých ulic a obdélníků klenb, charakterisuje tunisské souky¹). Sluneční barvy dostávají tvárnost plamenů. Domy rovných střech s dřevěnými sloupy, vroubicími prostor červenozelenými pruhy, jsou vzpírány modrou tmou krytých průchodů.

Od vrásčitých zdí odráží se suchý řev lidí a třeskot kovu. Klempíři krouží z mosazi a mědi veliké, plechové hrnce, ručně, primitivně vyduté, tak primitivně, jako by ani po Tunisu nejezdila auta. Císelují do nádob divoké, pitoreskní ozdoby, vlnovky, čtverce a kolečka, plech se kroutí, vrže, zvoní a padá v pilinách na zem, někde uhoď překvapivě táhlým, bolestným zavytím puklého gongu, malebné, exotické dílo vyrůstá tu před očima v kastanětových zvucích. Letované nádobí červená v ohni, žlutne začmoudlou patinou rychlého stárnutí a syčí v kouřící se vodě jako hnízdo hadů. Baňatá měď rdí se v přítmí dílniček. Úzké mosazné amfery, něžné, smutné, podobné liliovým květům, cínové pánvičky na kávu s dlouhými dutými troubely chřestí v plechových úderech práce.

V feznických krámech visí černosedé ohavné dršťky s dřevěných skob a skopové hlavy, připomínající totemy wigwamů.

Na schůdkách sedí dva fezenci, turbany na uších, jeden drží na klíně velikou paš s dvěma chycenými krysamí. Oba se smějí, cení zuby na hlouček lidí je obklopující, jako nad dobrým úlovkem. Jedna krysa zcepe-

něla po hrdinném, hrozném boji se smyčkou provazu, jež jí sevřela hrdlo. Hlodavé zuby vylezly z tlamy jako bílí červí. Nožky se zkroutily k spánku. Škrtič kryš pokouší se hodit smyčku na hlavu druhého zvířete, které, opřeno o ocas v koutě pasti, rváčsky a vztekle očekává útok.

Kolem mlékaře, pod špinavou plachtou, na pletených rohožích, rozprostřených do uličky, sedí bosí proletáři, zmučení bídou, s potrhanými fezy, v burnusech bez kalhot; rozbitými dérami jako ranami protéká vychrtlé tělo. Žilnaté ruce drží zelenou papriku, upečenou na oleji. V rezatých, zprohýbaných plechovkách od konserv modrá kyselá mléka, feděné vodou, s rozdrobenou plackou chleba.

V pozadí ulic červené, žluté, bílé plachty před okny bytů na malých, bortících se pavlačkách šlehají orientálním žářem. Na tmavém nebi visí osmístěnný minaret maurského slohu v husté, oslňující barvě. Modré a zlaté arabesky odrážejí se tvrdě a zřetelně od vzpěněné běli.

Oblé dlažební kameny, vyhlodané tlakem tisíců nohou, ční ze země jako zuby, zvlhlé odpadky a lidskou a zvířecí močí.

Na rue Bab Sonika jezdí tramway v půlhodinových intervalech, ověšená odvážnými hrozny vřeštících pasantů, dva tři škatulkové vozy tvoří vlak.

Muži v chalátech rokují v kavárnách a na chodnicích; proti slunci navlékli si na hlavy široké slaměné florentáky mexického typu. Hrají domino nebo sedí v hloučcích a pozdravují se diskretním „Sahle“¹⁾. Jeden

druhému podá ruku a políbí si vlastní ukazováček na znamení bratrství.

V rue de Persau, ve čtvrti lásky sedí ve dveřích úžasných brlohů ženské jako zboží na krámě, holky hubené, holky obrovské, tlusté a hrozné, holky hnědé, černé a bílé, všechy mají vyssátá, pytlovitá prsa, vydrancovaná karikaturou lásky, visící jim beznadějně na břiše. Berberkám a Kabylkám modrají v tvářích tetované kosočtverce a kroužky, na čele a na bradě křížky podivně žíhané, obočí je spojeno tlustou čarou ličidla. Ruce a nohy chřestí při pohybu falešnými náramky. Nejchudší z chudých, triáz až pětihrankové prostitutky, předčasně zestárlé a protkané serií chorob. Na ztrouchnivělých pokrývkách, v peleších, plných štěnic, zvolna a šeredně umírají pod zpocenými těly chlapů.

V putykách pijí výrostci zakázané víno, požívají rukama kus-kus a zavírají v opojení úzké oči nad tenkým kouflem hašiše. Flinkové bez místa z Mégriny, oběti nesevědomitosti francouzských obchodních agentů, a záhadní desperados z cizinecké tukají si sklenkami, plnými Anisette Phoenix²⁾ a připíjejí na zánik francouzského svinstva.

Dudák a bubeník na tam-tam usedají zuti na vyvýšenou rohož. Do průzračného apéritivu nalili vody, až zbělal jako mléko, a podali jej holce v dlouhé, vláčné sukni, s nahatým břichem, která sem přiběhla ze svého špeluňku.

Bílé hroby marabů za Bab el Aleoňa, na největším hřbitově Tunisanů,

piniový háj a cypřiše zpodobují prostor na libanonskou krajinu, ukončenou na kopcích nad sínicí dvěma bílými mešitami.

Silnice, zalitá asfaltem, sevřená hřbitovem a kopci, nádražím a mořem, rozlévá se za předměstím Mégrine do zoufalé roviny až někam pod záhadnou, klonitou horu u Hammanolifu.

Přístav vydechuje fosfáty, silnice asfaltem. Oba zápachy vstřebaly se do žhavých vrstev vzduchu.

Pod kaktusy, vysokými jako stromy, váli se plechové sudy dehtu.

Bídni černoši a Berberři hrbí se tu za deset, patnáct franků denně pod surovou, sluncem propálenou dřinou. Celý den zalévají zvalcovaný, rozdrčený žhavým těstem, modře kouřícím, o, symbole práce nejsvětější, jakou stvůru z tebe udělala civilisace? Přes pole dne, kdy mistrál je překonán žhavým větrem Sahary, leží arabský dělník jako sbitý, polomrtvý pes ve svém stanu, obsypán černým rojem much.

Všechno je tu nabarveno frankofilsky. Ale uvnitř Tunisu ve tmě tonou záhadné souky s klikatými uličkami v podivném, tázavém klidu, a někde dole, na dně Afriky, v Kongu a v Maroku, praskají výstřely a v oasách saharského nekonečna spřádají se osvobozenecké sny proti vykořisťovatelům. Tiché vraždy jsou zahaleny v zákrutech dýmu z nargilé a hašiše. A' l' i r, 15. VIII. 1930.

¹⁾ Souky == bazary.

²⁾ Sahle, zkr. „Salem alejkum“.

³⁾ Apéritif.

Hnutí ze všech nejkrásnější!

Páni, dámy, slečny a všichni, kdož se zabýváte moderním životem a milujete přírodu, trampujte. Trampování je nejzdravější sport dneška. Naše společnost, aby vyšla těmto ušlechtilým snahám vstříc, staví rozkošné přepychové chaty, opatřené všim komfortem, za pouhých 10.000 Kč. Staňte se i Vy vyznavači moderního života! (Restaurace a nádraží-10 minut, výtečná kuchyně, vyleželé pivo.) Ahoj!

Když velký oheň vzplaně — tak se musí do hospody pro dříví, které dostaneš naštipané a hostinský ti je donese až k ohništi...

Kamarádi, nebuďte jako dříví v lese! Za účelem zušlechtění mravů pořádá náš klub taneční hodiny a vyučování společenskému chování.

Přijďte i Vy, kamaráde!

Uctivě zve za šerifa

výbor.

Nemůže mi být kamarádem ten, kdo nemá nejnovější střih golfeč a výstavnou chatu. Serif Dick...

Velký trampský taneční večer osady „Poetická slečna“ ve všech místnostech Obecního domu hlav. města Prahy, dostaveníčko celé trampské Prahy...

Santal—Monal, léčba rychlá a radikální.

Potřebujeme flákače, kteří myslí, když si vyjedou nebo vyjdou se stanem ven, že můžou spát na našich draho zaplacených pozemcích. Ta lůza musí vymizet. Ať se dají do našich trampských klubů, nebo, když na to nemají, ať táhnou....

Nepoprávejte jim místa ve Vašich chatách v zimě, mohli by Vám tam zanést anarchismus a znesvarili by Váš krásný duševní klid.

Ale nás přeci nikdo nevyhubí, zůstalo nás dost, ba hodně, kteří vědí, koho a proč mají nenávidět!

— Šmarjá, mladej pane, karty povídaj, že vyhražete milion.

— Stará paní, já jim přidám pěti-kačku, udělaj mi z toho dva miliony!

- Proč tebe zavřeli?
- Pro urážku.
- Koho jsi urazil?
- Zámek.

Franta Šerif:

Puška.

Když jsem byl malým hochem a četl romány dra. K. Maye, zamiloval jsem si jeho „kouzelnou“ pušku a měl jsem jenom jednu touhu, mít zbraň tak dokonalou.

Dvacetpět ran a žádná nechybí. Nebylo by třeba nabíjet, jen bych tiskl kohoutek a trestal ty, kdož ubližují. Na to jsem si vzpomněl, když jsem ležel přitlačen ke zdi špinavého baráku v Minsku a pátil do houští malé zahrádky na konci ulice, kde štěkal kulomet. Kule ječely a žalovaly bídu války. Syčely nenávisť a proklínaly ostrými údery do patníku přede mnou, do špinavého, od psů pomočeného kamene, za nímž jsem ležel. Jak snadno se vypálí zásobník a pak je třeba nabít. Sřítlet, to jde. Ležíš na boku zády ke zdi a vystrkuješ jen vintovku. Po ráně hodíš uzávěrem a stiskneš zase palcem.

Pak to ale jenom klapne a nic. Třeba nabít a patrony jsou v miskú za tebou. Kule odrážené od patníku vřeští a bijí do protějšího baráku; hneš-li se, vystrčíš rameno nebo kus těla.

Přede mnou byla vrata. Zamčená a jistě i zabarikádovaná, ale tvořila pulmetrový výklenek. Hotová pevnost a vzdálená na dosah ruky. Tam by bylo dobře, ale jak se tam dostat?

Šeřilo se již a já vyhlédl. Skrčená postava za povaleným plotem, blesky, tatata, a písek mně vlétl za krk. Zlatý patniček. Pak se naproti rozsypalo okno vyražené kolbou zevnitř a v setmělém pokoji se mihla postava muže. Díval se na mě a skryl se opět. Pak jsem ho viděl, jak se vztýčil a zvedá ruku. To hodí granát. Nemohu

utéct, jsem ztuhlý strachem a vím, že by to byla stejné smrt, vstát.

Pak to vylétne z okna a ke mně dopadnou tři zásobníky patron, provázené výkřikem: „Sřítlať!“

Kamarád zlatý. Jeden zásobník jel po zvlhlé dlažbě až k mojí ruce a druhý se rozčepýřil u mého kolena. Třetí se rozházel, ale patrony jsou na dosah a možno je přitáhnouti hlavní.

Protější okno páli a já také. Bez mřeni, jako když zahrádník kropí salát. Není možno zalícit a umlčet toho, jenž dýchá duši do té brebtavé bestie tam v rošti podzimem prořídle zahrádky, jež se již ztrácela v šeru.

Pátil jsem rychle. Tak rychle, že když jsem vypálil poslední patronu, již jsem mohl dosáhnouti, proměnila se hlavěn ve žhavý kus železa a já počal pochybovat o pravdomluvnosti Karla Maye.

Protější okno se ozývá dál a přes hlavu mně také někdo sřítli. Nade mnou někde naříká raněný a pak mne někdo zatahal za nohu. „Slyšíš, ti tam ztichli!“

Ne, já neslyšel, myslěl jsem na Karla Maye, jak nás šidil a ten ze zadu mne musel rádně kopnout, aby se přesvědčil, jsem-li živ. To udělal, když už běžel, a já se zastýděl a předhoniť jsem ho.

Běžme těsně za sebou, my dva, proti té tmavé zahrádce. Hrdlo mám stažené a v žilách koloval strach. Promluví to křoví? Ozve se ta šilená děvka štěkáva a plivne po nás slinou, jež proletí břichem či lebkou? Mlčela a ozvala se opět, až jsem odvalil tělo, jež leželo u ní a vmáčkl sám palec do spouště.

Má zlatá děvčka, jak zazpívala směrem nahoru ulici, kde dosud třeštilo několik oken. Milenka krásná. A jak zručně podávali kamarádi zbylé bedýnky s náboji a já byl Old Schaterhandem, jenž trestal a bránil. Sřítlet jsem na obranu pracovitěho kmene, utiskovaného po stateři zlými náčelníky a kouzelníky. Mně po boku leželi dobří mužici a dělníci, kteří mně nadšením plácali do ramen a tam vpředu se někde třásli popi-kouzelníci a zli carští utlačovatelé ve strachu před zaslouženým trestem.

Pak byla tma a ticho. Já usinal u své nové milenky, kulometu, který byl můj. Krásný ocelový kulomet, lepší a dokonalejší pušky toho Old Schaterhanda, ale přece jenom slabý, aby smel se světa všechny ty, již zavínili tu bídu a kteří vehnali ve smrt a hlad tisíce těch, kteří před tím celý život na cara a popy se dřeli. Ta nádherná opera v jednom tónu byla mojí a já vic neblouznil o pušce „kouzelné“, já rozbitý tulák a partyzán, ale vítězný obránce slabých a utlačěných.

Trestal jsem mužně a klidně ty, kdož ohlupovali, bili, utlačovali a zabíjeli.

— Měl bych pro tebe správný místo, chodit se mnou a nosit mi vzorky.

No a s čím cestuješ?

S telegrafníma tyčema.

Tramps é kanadky
 originál anglický Dul-box,
Kč 195'-
až 218'-

Jaroslav Bohata
Smíchov,
 Proti Knížecí.

Též poštou na dobírku, vyplacene.
 ■■■■ Udejte číslo nohy. ■■■■

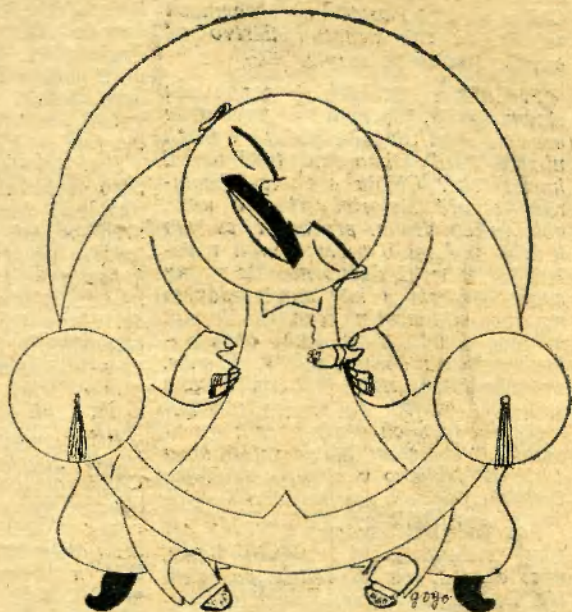
- To je ohromný sport, tenhle box.
- Voni jsou taky boxer?
- Ne zubní technik.

- Víš co je trpělivost?
- Dám se zbodnout.
- Sednout si na břehu Tichého oceánu a čekat, až promluví.

- *Esli pak víš, kdo je furt namíchanej.*
- ? ? ?
- *Mišenec, miloušku.*

Hergot, támle je malej voják — jak toho mohli vzít?
To se nediv, toho vzali na inserát.

- Povídala jedna paní žebrákovi:*
- *Předem se vás musím zeptat, pijete-li kořalku.*
  - *Zajisté, milostivá, kam na ni půjdem?*

— *To je hrozná věc, tahle nezaměstnanost, já taky nevím, co mám celej den dělat!*

**Dykaste, kam deš s tou dekou?
Boxovat, já se chci dobře krejt.**

- Mutr, dneska mě pan učitel přede všemi pochválil.
- A co ti řek?
- Povídá: všichni ste holomci-voslové a tady Dargas je největší!

lord:

Neznámí a Špekouni.

Přes to, že osady „Neznámo“ a „Špekouni“ ležely sotva čtvrt hodinky od sebe, škorpily se spolu už od paměti. Příslušníci první měřili si uštěpačně vlastníky druhé a druzi plivali pohrdavě před prvními. Kolikrát už vyvrcholil napjatý poměr v zuřivé práci, kolikrát už bylo oběma vyhrožováno hajným, že budou vyhozeni s pozemků, ale nevráživost trvala stále.

Tim větší bylo překvapení Neznámých, když jednoho dne v jejich středu objevil se člen Špekounů Dojáč a přednesl rozpačité návrh osady Špekounů, aby stará nenávisť byla zapomenuta a místo ní aby pracovali členové ruku v ruce, k přátelství a míru. Neznámí užasle na sebe pohlédli, nemohouce pochopiti, proč najednou po tolika letech přišli Špekouni k tomuto závěru společné práce. I to vysvětlil Dojáč. Jejich šerif Cody, pod dojmem 28. října, uznal, že je nedůstojno, aby takové dvě slavné osady, jako jejich, nadále setrvaly v nepřátelství, a se souhlasem všech zakládajících členů vyslal jeho, Dojáče, aby toto usnesení přednesl Neznámým. Skončil a tázavě pohlédl na shromážděné, zkoumaje, jaký účinek měla na ně jeho řeč. Záleželo mu na tom nesmírně, ne snad proto, že by docílil uklidnění své duše, ale proto, že mu slíbil šerif, přinese-li příznivou odpověď, flašku rumu. A pro

rum on, Dojáč, udělá jiné věci, než že smíření jich s Neznámým!

Neznámí odebrali se na poradu, která nemohla skončiti jinak, než prohlášením, že návrh všemi hlasy je přijat. K tomuto souhlasu nejvíce přispěl Childa, kterému se nesmírně zamlouvala u Špekounů Pecka, pávabná to squaw. Pro ni, ne pro vzájemnou dohodu, hlasoval, usuzuje správně, že sprátením obou osad spíše se jí bude moci kořiti. A co chce šerif Childa, to chtějí všichni Neznámí! — Ještě byla delegace Špekounů pozvána obřadně na první společnou schůzi, načež Dojáč obdržel loka a byl v milosti propuštěn. Ztratil se s obzoru rychlostí blesku, plesaje, že se mu podařilo to, co si nikdo z jeho kamarádů netroufal vzít na svá bedra. Hoj, ta lahoda, až se uchýlí někam do ústraní s lahví rumu!

Hromadná schůze Neznámých se Špekouny konala se za ohromné účasti na planině mezi osadami. Měla nečekaný úspěch a rozhodnuto bylo, že tato historická událost oslavi se nějakým nádherným divadelním kusem, který sehraji členové obou osad a který bude přístupný i širší veřejnosti. Dospěti budou platiti Kč 1.—, děti, vdovy a vojáci polovic. Příslušný kus sepiše šerif Childa, který požíval úcty a vážnosti svých hochů od té doby, kdy se mu podařilo uplatniti svůj článek „Nové cesty lidského ducha“ nebo „Krokem vývoje od sombréra k dnešnimu kakšiku“ ve „Svatém Vojtěchu“,

že ho chtěl prohlásit svatým, čemuž Childa ve své přítelovské skromnosti zabránil a tak uchránil lidstvo od nového justičního omylu.

Přiblížil se 28. říjen a s ním ona slavná chvíle, kdy měli trampové obou osad dokázat Chvalčickým, že v jejich nitrech hárá mimo jiné také umění kumštýřské. Childa s pomocí kamarádů stvořil historicky kus a nyní, oblečen za drába, procházel se pln hrdého vědomí o svém talentu v zakulksí. Pecka již dávno netajila se mu svým obdivem a kde mohla, dávala mu svou oddanost na jevo. Childa pak nebyl neuznávalý a tak láska obou pokračovala v uteseném tempu. Franty, zvaného Pneumatika, jako svého soka se nebál, byl jist, že se neodváží porušit shodu obou osad. Franta Pneumatika, třeba soutil hnevem, tajil svou zarlivost hluboko v nutru a stíhal jen černými pohledy zamířovanou dvojici.

Konečně byl oznámen začátek důtým zvukem, který vyloudil Bugir, uhodiv s vervou dřevěnou palici do staré plechové konve. Chvalčické občanstvo ztajilo dech, děti byly zakřiknuty, někdo se vysmrkal, odkašlal a ušpiněná plachta, která představovala oponu, šla nahoru. Po jevišti procházel se dav vesničaná, kteří hlasitě rokovali o politické situaci. Dav představoval Bugir, Fery a Naděžda, v pozadí prodávali kramáři, Kindrus, Dojác a Coady své kaširované zboží. Měli tam sice ještě před chvílí pravé placiky, ale využivše napjaté situace, kdy opona šla nahoru, hltavě je snědli. Kindrus ještě teď cpal se zbytkem, nic nehlédě na to, že to nepatří do kusu. Nálada se trochu zkalila, když přišel dav, chtěje kupovat a nalezl jen vyjedené krámy. Mysleli si v duchu, že získají placiky a vdolky za pár kaminčků a zatím je kluci přeředili. Kdyby se jim aspoň nesměli tak nestydatě do očí! V jiné situaci byla by z toho vznikla rvačka, ale teď, před torem veřejnosti, se obě strany zdržely. Childa jako dráb z nedostatku jiného zaměstnání dloubal se v nose a znalecky soudil, že ze tří selek, Čtánky, Meryny a Pecky je poslední nejlepší. Jirka Niklů, sedě v nápovědní budce, našeptával tak, že herci nemuseli už ani opakovat. Vůbec celé představení bralo se klidným tempem ke konci a zdálo se, že dopadne k oboustranné spokojenosti; až třetí a poslední jednání přineslo tragický obrat

Když Pořez, který hrál uvědomělého učitele, byl odváděn drábem Childou do vězení, měl se vyřítití Franta Pneumatika, který představoval rebela, z kulís a Pořez učitele před drábem chránit; rebel Pneumatika se sice vyřítit, učitele před drábem chránil, ale jak!

Buď tak účinkoval na něj rum, který „pro zahnání trémy“ popíjel, nebo okolnost, že jeho věrné srdce bylo svědkem, jak Childa po konci druhého jednání až příliš nestydatě choval se k roztomilé Pecce, ale rebel Pneumatika vybočil z role vřhnuv se příliš zuřivě na drába. Chytil ho za krk a cloumaje jim jak s pumpou, svíral mu ne příliš jemně ohryzek.

„Co děláš, ty vole?!“ zachroptěl dráb, „dyk to nemáš v úloze!“

Rebel vůbec nereagoval na toto jemně upozornění, žel, svíral hrdlo Childovo vic a vic, že barva Childova obličejce mohla za chvíli závodit s barvou nezralé švestky. Pokusil se sice dráb dloubnutím do břicha přivést rebela k rozumu, ale docílil pravého opaku. Rebel se rozzuřil ještě vic a přvedl drába do choulostivé situace. Modral, modral a konečně, nevida jiného zbylí zasípal:

„Kuci!!!“

Rázem byla obrácena pozornost davu, živě gestikulujícího, na situaci drába — svého šerifa — a všichni jako jeden muž vrhli se na pomoc, nijak rebela nešetříce. Ten, vida že je v nevhodě, chystal se již ustoupit, když v tom nápověda Nikl dal povel k docela rozdílné bitvě slovy:

„Kluci, do nich!!!“

Jako třepetavý signál rozléto se po jevišti toto zvolání a mělo žádoucí účinek. Horempádem opustili kramáři své stánky a úprkem kvačili svým druhům na pomoc.

Strhla se ohlušující rvačka, v níž se účinkující rozdělili na dva tábory: Neznámé a Špekouny. Hulákali, bít se, holky na jevišti úzkostně ječely a kapela do toho vřiskavě hrála. Dílo zkázy bylo dovršeno, když Childa a Pneumatika, válejíce se v objeti po zemi, podtrhli kůly, na kterých byly opřeny kulisy. Tyto s rachotem spadly a zahálily do sebe bojující sebranku. Mohutný vír prachu zvyšoval imponantní dojem a v hledišti lidé, v domnění, že to patří do děje, rudi od námahy, nemohli smíchy už popadnouti dechu. Konečně hostinský, slyše zvonití rozdílné střepy sklenic o podla-

hu, pochopil, že hra se zvrátila v pus-tou rvačku, spustil oponu a herce z hospody zadem vybil.

Tak neslavně mělo skončit usmíření dvou nepřátelských osad, ale bohové rozhodli jinak.

Když Tlasko, tajemník Špekounů, vypočítával v neděli zachmuřeným kamarádům deficit divadelního podniku, zahlédl v dáli, kerak Šourek, starosta obce, míří k jejich ubikacím. — „Jde nám vypovědět nájem z chat,“ prohodil, a celá osada ponuře se zahleděla do země. Nerada, nerada se bude loučit s tím kusem známé krajiny, příliš si zvyklo na ni jejich srdce. Odhodlaně pohlédli na starosta, čekající z jeho úst svůj ortel. A starosta počal hovořiti.

„Hoši,“ pravil, „jdu vám oznámit, že vaše hra v neděli se nám moc líbila a proto vás prosíme, kdybyste vobčas zase něco podobného sehráli. Nemusí to třeba bejt tak divoký, vono to bude stačit obyčejný.“

Špekouni ztlkli pohlédli na sebe. Druh na druhu, nevěřili svému sluchu.

První vzpamatoval se Tlasko. Praštil listinou o zem, radostně se rozhlédl a vykřikl:

„A teď já du zvěstovat Neznámým naše poselství: Ode dneška spojení a mezi sebou mir!“

Dořekl a utikal až se mu čepička svezla s hlavy na zem. Špekouni s úsměvem na něj hleděli, jak skáče po zoraném poli, až jeho postava zanikla v zeleném lese, v místech, kde vede cesta k osadě Neznámých...

Tak nepřátelství Neznámých se Špekouny, pračkou vzniklé, pračkou zase skončilo.

„Milánku, Marion, chceš být mou?“

„Sprost'áku, co si myslíš, sem počestná dívka — a za druhé mě dyc-ky po tom bolí hlava.“

— šefe —

Vedlejší příjem

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Hleď ještě dnes listek. Brož, Kardaš. Řečice, Čechy.

Kamarádi!

Při obstarávání povolení k pořádání zábav a vůbec všech podniků obraťte se s důvěrou na trampský podnik

KAREL DOČKAL, kapelník,
PRAHA VII., Dělnická 1152.

Rovněž prima jazzová hudba je k dispozici na kdykoliv za levnou cenu.

Boxing / Atletika / Football

Tommy Poetsch. mistr ČSR. poražen byl v Dortmundu již v 1. kole od Eddera bleskovým knock-outem. Doufáme, že tento výsledek jistě uspiší proponovaný boj o mistrovství mezi Poetschem a Nekolným, neboť Poetsch již dávno není tím mužem, který by mohl náš box v zahraničním ringu úspěšně reprezentovat. Nechceme tím nikterak snižovat boxerské kvality Tommyho; nebýt jeho nešťastné krátkozrakosti, jistě by se muselo dnes s Poetschem počítati jinak. Není to jistě pouze názor jednotlivce řekneme-li že v budoucnu může Poetsch prokázati platné služby našemu boxingu, jako — trainer.

Po Nekolném i Dykast vyzývá Rotha k boji o championát Evropy ve welteru. Kdyby měl Roth možnost voiby mezi oběma soupeři, nepochybujeme, že vybral by si Dykasta. Kdo viděl v Lucerně onen smutně proslulý nerozhodný zápas Dykasta s Rothem v Lucerně, dá nám jistě za pravdu. Patriotická rozhodnutí našich soudců jsou dnes

smutně proslulá po celé Evropě. Víme, že Roth by dnes o championát v Praze nebojoval za žádnou cenu. Zjistěte znal dobře naše soudce, když si vymínil, že zápas nebude vybojován ve váze, ve které drží championát, welteru, ale ve váze střední. Je to pochopitelné a Roth — se nezklamal. A i když připustíme, že Dykast nebyl tebdá ve své kůži, můžeme si zcela snadno určití výsledek eventuálního boje o championát Evropy, Dykasta s Rothem. M.

Něco o zápase S. K. Jedovnice — Tramská XI Brno.

Tak jsme to, kluci, projeli. Nic si z toho nedělejte; po druhé to vyhrajem. Na jaře jim ukážem, co v nás vězí, když postavíme kompletní tramskou XI, a ne narychlo sehnauý „mančaft“.

Přijetí v Jedovnicích bylo přátelské, jídla a pití dost, tak co nám scházelo?

A nyní něco o zápasu: U rezervy vynikal brankář. Tom v obraně a Bertin v záloze. U prvního mužstva byla dobrá obrana,

zvláště Macan, který se zvláštní zálibou se proháněl s míčem ve vodě, střední a levý záložník, útok v sestavě Villy-Bonzo-Olin-Souny-Tonda předvedl skvělou přízemní hru.

Soudce, který odpískal nesprávně jednu branku, se činil, seč mohl.

Mužstva byla sestavena z členů osad Colorado, Avion, Broadway, Arkansas a Rio Grande.

Čistý výtěžek věnován šerifu Ferrymu z Avionu, který jest nucen prodělat 18 metrů proti větru.

Ahoj! Ferry z Colorada.

Tramping Club S. O. B.

(spojené osady brdské) u Stříbrné Lhotky usnesl se ve schůzi učiniti časopis „Tramp“ svým oficiálním orgánem. O jeho rozšíření bude pečovatí osadní barman Tonda Macháček a je proto povinností všech kluků pravidelně „Trampa“ u něho odebíratí a hlavně do něho též přispívatiě

S. K. Hvozdnice — kom. Revaston z Daschwodem 3:1.

Nezasloužená porážka tramské jedenačky, která se nedovedla přizpůsobit nemožnému terénu.

Kulturní bacily.

Tramská Divoká scéna.

vystoupí poprvé na tanečním večeru Tramping Clubu Děti Neklidu ve středu, 19. listopadu v hotelu Tichý, Žižkov, Karlova tř. Předvedeny budou ukázky z jejího pestrého programu a chystaného vystoupení na jevišti.

Mimo to populární Silver-Star přednesou řadu dosud nezpívaných tramských písniček. Hudba Dancing melodic band. Ž á d n á t o m b o l a a p o d .

Film.

Žena rakouského zajatce

je jeden z mála dobrých programů tohoto týdne, i po znatelné cenzurní amputaci. Vyniká, jako ostatně všechny ruské filmy, bohatostí myšlenkovou, pevnou dějovou stavbou, krásnou fotografií a i režii stojí vysoko nad dnešním obvyklým průměrem. Musíme být

naši censuře vděční, že nám ponechává alespoň tyto drobty z velikého ruského filmového umění. Film je z produkce Sovkina.

S Byrdem k Jižní točně.

Veliké bílé plochy Antarktidy, vítězství člověka nad nemilosrdnou přírodou, roztomilí tučňáci a oblundné velryby, bez potravy a s poškozeným letadlem uprostřed ledu a sněhu, zajímavý život v táboře. několik mil od jižního pólu — to vše skloubil režisér Cohen v krásný, dramaticky vystupňovaný celek, vyvrcholující v Byrdově přeletu Jižní točny.

Film je doplněn českou přednáškou dr. Vojtěcha, špatným přírodním snímkem a reklamním filmem Škodovky, který ukazuje, jak se reklamní film dělat nemá.

Melodie štěstí:

chudý skladatel, draze milovaná

dívka. písnička, teď se s tím trochu zamíchá a máte (tentokrát švédský) zvukový film. To se ví, nakonec se vemou a babičky si mají na pavlačích co povídat (von byl hezkej a vona taky, ale . . .) a t. d.

Noc po zradě

je dobře udělaný anglický film, s oduševnělou hrou Lars Hansona. Jdete-li za pouhou zábavou, dá se to vidět.

Robinson Crusoe mladší

je dobrým filmem pro malé děti. Bylo jich také po reklamě v hledišti spousta a dojemně synchronisovaly svým křikem film. Počkejte si na to, až budete mít mladé.

V reprisových biografech promítají se dobré filmy: Slečna Elsa, Tonka Šibenice, Tělo a dábel, Tanečnice, Chléb náš vezdejší a Takový je život. MIŠK.

O filmu, jaksi všeobecně.

Amerika nás obšťastnila zvukovým filmem. Z technické stránky — poklona. Prakticky to znamená

Sledujte přípravy největšího tramského podniku, konaného koncem listopadu v Lucerně.

ovšem pouze injekcí pro umírající americké filmové umění, kterého konec konců není škoda. Hollywoodské filmové umění pod patronací amerických filmových magnátů, řídicích se pouze zájmem křesťu, nemohlo ani jinam dospět. M. zřítím co v SSSR stává filmové mě: to s filmovou univerzitou, Amerika v zoufalství přetahuje vynikající ruské i evropské režiséry a herce, aby je zabila. Opravdoví umělci zhnuseni pouhým finančním zájmem Hollywoodu, nedovolávají tvořit, utíkají zpět: ti, které zlákal lesk dolaru, zastávají a vyrábějí. Vyrábějí, protože to je jediný termín pro americké filmování.

Amerika si však vymyslela mnohem horší způsob k vzbuzení odporu proti filmu. Je to tak zvaná „evropská kopie“ mluvícího filmu, kde jsou mluvící partie vy-

stříhány. Herec otvírá ústa, ale nemluví. Místo toho je film podložen synchronickou hudbou. Amerika velice snadno odpověděla na evropské stížnosti. Nerozumíte, co herci povídají, dobrá. Náš film bude mluvit jenom tam, kde rozumějí anglicky. Pro ostatní přidáme pouze pár gramofonových desek — a problém byl vyřízen. Evropě se dostalo krásného, nového dojmu: jak asi působí divadlo na hluchoněmého. Otázkou ovšem zůstává, jak dlouho se vydrží na to obecenstvo dívat, a jak dlouho bude za to platit.

Několik roztráskaných oken při protiněmeckých filmových demonstracích by svědčilo o možnosti uplatnění českého filmu.

Všechno by bylo: zájem je, noviny to fedrují, lid nerozumí cizí řeči, zkrátka všechno. Jen jedno chybí: ten, kdo by uměl dobrý

film udělat. U nás jsou jedinečné poměry: Kromě 1—2 schopných režisérů (úspěch filmu závisí z 90 procent na režii) máme asi stejné množství schopných herců. Ti ostatní umí jedinou věc: sehnat finančníka. Kvalita a to ostatní je vedlejší.

Neplaťte nad českým filmem, je jediná pomoc: vyházet ty filmové podfukáře, pustit k práci nové, mladé lidi a uvidíte. Z kavárny „Rokoko“ nevyjde nikdy umění.

MIŠK.

V Synkově nakladatelství vyšla bohatě ilustrovaná trampská knížka V. Rady a Jerry Jacka, „Vzpouza na parníku Primátor Dittrich“, s obrázky Vlastimila Rady. Místo obvyklých recenzí, uveřejníme z knížky výňatky v některém z nejbližších čísel.

DRBY Z ČUNDRŮ

Redakční.

Lord e, promiň, ale nebyly, za nějaký týden to bude lepší. — Lucie, ty poslední byly slabší, polepšete se. — Hloušek, to není možné uveřejnit, buď slušnější, jó? — Milton, člověče jseš jediný, který nepochopil, že celý článek byl psán ironicky! — Roman, sofort pošli. — Zrzek a Háček z Eldoráda, ten dopis při nejlepší vůli nemůžeme uveřejnit, je příliš osobní. — šefe - v prvé řadě si poznamenej správnou adresu redakce (na 2. straně). — Bočan z Ostravy, co to je? — Far West, moc dobrý, dál. — Adelaida a všichni ostatní, pište věcně a ne samé děkování za vyspání a pod., vždyť by toho byl za nějaký čas plný časopis. — Joskop, tak dál.

Těm ostatním oznamujeme, že se jejich věci hned anebo později ujmou, proto jim zvlášť neodpovídáme. Pamatujte, že vlada našich věcí vrátila se do našich rukou a podle toho pište! S uctivým Ahoj vaše REDAKCE.

Kluci, radostná novina.

Prvé číslo „Trampa“ vydané Trampským družstvem vzbudilo opravdový zájem a plně porozumění.

Dochází spousta souhlasných dopisů a hlavně objednávek. „Tramp“

stane se časopisem všech trampů, neboť hlásí se k spolupráci řada kamarádů, kteří z různých příčin během doby od „Trampa“ se odvrátili.

Upozorníte všude na změnu vedení časopisu a získávejte nové čtenáře pro svůj časopis.

Z Moskvy zdraví všechny trampy Egon Erwin Kisch, Standa Derviš a Luboš Linhart. Nad očekávání vše krásné. Příště pošleme článek.

Hledáme třetího na jarní čundr po republice. Podmínky: tramp s rodokmenem, celtou a pokud možno kytarou. „Muzikant“ bez nástroje nepřipustný. Nabídky krasopisně na bílém, nelinkovaném do redakce. Adresa je tam.

Ahoj! Weekendista a Morče.

Oznamujeme vši i bleší trampské veřejnosti, že jsme založili s velkou bolestí

Osadu Lišáků

v Lukách pod Medníkem. Schůze máme na Vinohradech v Komenského ulici, hostinec „u Slavie“. Kamarádi jsou vítáni, flašky s sebou.

Ahoj! Za vosadu: Tommy, šerif.

Všem dobrým trampům!

Na jaře letošního roku spatřila světlo světa osada Old Wanderers a

má se čile k světu. Dne 22. listopadu 1930 pořádáme svoji I. Mikulášskou zábavu v restauraci na Slepčárně v Podolí, za účinkování Saxofon-Jazz-Orchestra. Dotazy každou středu u Kupců, II., Štěpánská ulice.

Oznamuji tímto všem kamarádům, že zánik osady O. H. S. který se tak hrozivě po celé léto kolem osady plížil, se pomocí některých dobrých kamarádů osudně dostavil. Celá osada čítající na 30 členů se rozpadla v nic. Skoro polovina kamarádů trampuje nyní pod novou vlajkou. Pod vlajkou republiky. Zbylí členové z Vršovic se spojili s Karlínem a založili novou osadu pod názvem „Dount Werry“. Prozatímní zimní sídlo této osady je v Karlínském nárožáku. Kamarádi, kteří jste spojenými silami novou osadu založili, pracujte pilně na tom, aby základy naší nové osady se nezhroutili opět zásluhou nekalých živlů, kterým se částečně podařilo zánik osady O. H. S. uspojit. Jsou to sami dobří hoši, se kterými jsme se nyní spojili a dík šerifovi Poznerovi, který svou kamarádkou upřímností poutá nerozlučné přátelství všech dohromady, se nová osada čile probouzí k novému životu. Děkuji i Tobě. Dyna-

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL OD VESELÝHO

PRAHA - JÁMA.

Libřický osadní klub chystá všem trampům koncem listopadu velké překvapení.

mitový Dane, který svou věčně veselou náladou dovedeš rozesmát i kůži z jitrnice. Můžeš mi za to ve schůzi nafackovat. Prozatím hoj-a a kluci držte se pevně, bude mě to těšit. Jsem mezi vámi nejraději.

San Diego.

Z osady „Klondyk“ v Hálovce osadám v Lounech, Mostě, Duchcově, Lomu, Hostomíci, Bělíně a v Trnovanech oznamujeme, že v sobotu 29. listopadu pořádáme „Trampskou revui“. Hoši a dívky, přijďte všichni! Bude to řádný! Každý čtvrtke večer máme potlach v „Sokolovně“, navštivte nás!

Osadní pošta.

Koukejte hoši,

docela určitě se Vám stal případ, že z ničeho nic Vám byla zima nepřijemná, hlad protivnej, nevolená kušna svrběla a podobný krámy. Tak sem jel taky domu. Přes Budějovice. To už ale pěšky. A Praha čísl 140 kilo. Nic platný, hochu, musíš ten Budvais vklepnout. Tocevi, kytaru sem dávno prodal, no ale nák to dopadne. Do první putyky a pro Kristovo ukulele . . . kytara visí na zdi. Tak hned, pivo, pět buřtů, pivo, syrečky, pivo, pivo, pivo. Pak se to začlo scházet a hned, hele hochu brnkni na to. A už to sedlo. Jeden pán to šel vybrat (26 Kč), druhý pán si vzal můj řádně těžké tácek, třetí pán dal tuplák a tak podobně se bavili, ti lidé dobří. K půlnoční už jsem zpíval: Ó majn Budvais, ó majn Budvais, překrásné město, za kteroužto píseň se mi dostalo hluchého potlesku. V tý hospodě sem taky spal. Druhé den sem našel místní trampy. Kluci úplně 1.000.000³. Takovej Týba, Poldá a bráčové šerifové z Jacku nebo šerif Standa a Gaučo z „modrý osmy“. Kluci zlatý, kteří mě nezištně krmili a vozili na svoje osady. A potom Hajdė. Tulačka Hajdė. Nerozumné dítě a drahý kamarád: Ale bolužel . . . děvče. Všecky tydle radosti se mnou užíval Bužír se Santa Puelo. Kušna plechová, která během pěti minut bezvadně poplívá kolem sebe kruh o poloměru 10 m a ani strop nevynechá, když leží. Ale komu čest, tomu čest, zebra virtuózně pomocí kartiček „kolem světa“.

Kluci nás ubytovali v garáži na své kanoe, kde mimo jiný přepych byly též dvě kanapata. Úplně zachovalá, pružná a měkká. Nebot, aj, nechodí tam vždy jen samí kluci. Hehe. Zde také jsem poznal skoro všechny budějovické trampě. Noru (kterého jsem dobráčka malíčkého strašně vyžral), Kurta (taktéz), všechny členy osad „Idaho“, „Modrá osma“ a mnoho jiných kluků, kerý na mou duši ani neznám, který ale docela určitě mi dali aspoň bůra se slovy: nedělej kšicity a taďy más. A co teprve starý Světel, hostinský na Šťeláku a jeho paní. Úplný poklady, protože maj zlatý srdce. Za 2 atmosféry napumpovaného vzduchu sme tam spali tejdén v peřinách a to ani nemluvív mo požeru a vypínděch.

A hoši a děvčata, na konec něco, co Vás udiví. Večer před mým odchodem přišel Pliv-ej-luj, nechal si mě vyvolat a povídá: Jestli to někomu fěkněš, tak tě nezám. Dal mi kilo salámu, věku chleba, 100 zorek a . . . 100 Kč. Než sem se probudil byl pryč. Kluk nahlej jako

já. Koukejte hoši, docela určitě se Vám podobný případ nestal. Mě aspoň ne.

A proto všem trampům a jejich přátelům v Budvajzu, Ahoj a dik Arturdynamit

Tejčidy,

napiš okamžitě osadě, kde vězíš a jest-li ti ty vojenské kobylky nepřerazily hnáty, neoo tě upečeme na táboráku a nepošleme groše.

„Stará zášť“.

Kamarádům z osady „Skagway“.

Abyste si hošově nemysleli, že jsme bídná trampská banda, děkujeme Vám tímto za dočasné přijetí našeho šerifa Brandy-Rura. Dejte si na něho pozor!

Ahoj osada „Friendlove“.

Serifovi Hobanovi

a všem kamarádům z Hobo a Skagway vřec děkují za přijetí do jejich milé osady.

Nobody.

Pozdravy z čundrů po Ostravě atd. posílá všem Leo Jill. Současně děkují tamějším klukům za všechno, co udělali pro zuboženého čundráka. Klukům z Brna oznamuji, že zavítám v nejbližší době do jejich neostinných krajů a poznají mě podle ůboru, ve kterém budu pro nedostatek peněz kamelotit.

Kam. Pindovi Matějovskému.

Nemusíš brečet, že ti teprve dnes děkujeme za to, jak si nás při nočním čundru vyvedl z lesů křivoklátských.

Blody, Zapadlé Údolí.

„Prohlášení“

Melduji tímto veškerým trampřím, že nemám vůbec nic společného s firmou „Dandy“ oděvní dům, a žádný výprodej obleků nepořádám, anžto mám poslední kvádro na sobě, a dále oznamuji, že vohaknutej jako Dandy taky nechodím, pač nosím šaty po dědečkovi! Dandy.

Zando ze z Plzně

Tvňj kec v čís. 37 je docela věcně, až na to, že si tam mezi jiným pustila do světa ohromný tvrzení, že nemůžeš dostat hoblá, anžto seš dívka a máš jemnou plet. To se teda děvče narámně mejšíš. Esli podobné mravy máte tam u vás v Plzni, teda věztež, že u nás, na modrém Dunaji se to trochu divočejší. U nás doposud každá squad dostala, dostává a bude dostávat hoblá. To ti dosvědčí Šárka z Waikiki, Minda a Merina ze Silver Staru a mnoho jiných. Esli nevěříš, přijď až budeme pořádat jarní potlach. Ale dovolujem si tě upozornit, že ve Waikiki jsou samí blondýni a zrzavýho máme jen jednoho, ale ten je zase tak zrzavý, že po každém holení dostává otravu krve. Teda nevíme, jest-li by se ti u nás líbilo. Dvanáctihlasné Ahoj! Žádá se odpověď! Osada Waikiki, Bratislava.

Klukům z Kladna

Krucifix, kluci, spíte nebo co? Tejdén co tejdén čekám — že přece se někdo rozhoupá a něco napíše, ale vono pořád nic. Jsem přesvědčen, že i v tomto umouněném městě musí bejt dobrejch kluků habaděj — a taky je. Máme holt smůlu — je nás hodně, ale žádnéj nemá tolik síly — býti trampem. Naopak jinde, kde jich není ani polovic co nás, se najde takovej kluk, kterej ze svehch kamarádů udělá tramský primadony. Tohle je výkřik kluků vod Kačáku — končím a netrpělivě čekám na Vaše činy. dnei-bej Lubor—Blody.

Kamarádů z osady „Margon“ v Proudech stihla velická nehoda. Jejich chata, vybudovaná obětavostí hochů a se značnými finančními náklady, vyhofela do základu. Osadníci hodljaj

stavěti znovu, jsou však takřka bez prostředků. Prosíme tudíž celou trampskou veřejnost, aby pokud možno, podporovala hmotně snahy postiženě osady a zakupovala hromadně bloky „cichel“ á 1 Kč, které nechali hoši zhotoviti. Takovouto podporou bude nejlépe dokumentováno ono k a m a r á d s t v i, nesené na štítě trampingu. Dobrovolně dary a příspěvků objednávký „cichel“ s povděkem přijímá administrace „Trampa“, Praha I., Karlova 14. Gě-

Všem kamarádům

oznamuji za naši 4členou partu, že opouštíme na krátký čas, t. j. přes zimu, náš lágr v Měchenicích nad Ofedníkem Na jaře vynofe se osada „Ontario“.

Kamarádi, dopřete si rači o nějaký číslo „Trampa“ víc, víte, že ho vedou teď starší kamarádi. Je vás hodně, jako všude jinde, kamarádů a proto pečujte c vzrůst našeho „Trampa“. Kluci Vršovičti, buďte takový jaký vás známe a ne abyste se polepšili včej padourům. Všechny padoury varuju před vstoupením do blízkosti našeho lágru v Měchenicích. „Ahoj“ za novou osadu „Ontario“ kam. Cassidi.

Kwango!

Těší mě, že se mezi námi vyjasnilo. Zasilám Ti slíbenou adresu a těším se na Tvou odpověď a hlavně na thema naší diskuse, která, doufám, se mezi námi rozepře, hlavně ohledně mého světového názoru, pro který bych tě rád získal. (Bude to trochu tvrdá práce, ale snad se povede, vždyť nejsi ze železa a jsi rozhodně uznalý.) Odepiš brzy, ohromně se těším, se srdečným „Ahoj“ — Milda Kaktus z osady Krkavců, Louny. Moje adresa: Miroslav Sailer, Louny, Hlávková 1199.

Milí kluci!

Zasilám vám srdečné „Ahoj“ a přání plného zdaru k vaší práci se získáním našeho „Trampa“ opravdu pro trampy. Doufám, že se této práce zúčastní nejen váš úzký kruh, nýbrž i celý kruh velkého našeho trampského tábora, do kterého se dovolují také započítati a také doufám, se této radostné práce zúčastní. Prozatím vás prosím o laskavé vřevěření tohoto následujícího textu v Osadní poště v „Trampu“:

Osadám Waikiki, Silver Star a Eldorado zasilám z menší potulky po Tatrách burácející Ahoj!

Ferry z osady Wikingů v Silent Bay.

Všem trampům a trampulenám v osadě Big Horn a Waikiki děkují za pozdrav a zároveň za to, že jste mi dali najíst, napít a vyspat ve vaší chatě. Jste to ale správná řádivá parta. Lituji, že jsem musel tak brzo odejít a posílám vám všem po vlně z roztrhané punočky do osady mnoho tisíc Ahojů!

Slavka Nogol, Nový Jičín.

Milěj Stando ze Smíchova.

Tak ano, to je správně. Dyž si taky tra np, tak musíš (vid šerife Franto) bejt dobrej kamarád, a já myslím že ty ani ostatní kluci (jestli chceš, tak „pání kluci“) na mě vztek nemají. Jenom se mi nelíbí to „vy“, ten „pan“ a to představováú. Víš, dyť jsmě všichni kluci, houby máme, tak na co ty padourský fornalitý? No ne? A Jirkovi řekni, že je správně kluk, já totiž veselý lidí strašně miluju. Za to až budem mít potlach, tak vás všechny pozvu, a v mlhavém podzimním večeru, pod klenbou staletých smrku (tak to píše starý Neubauer, a mě se to ukrutně líbí) budem zadumání přemýšlet o zhubném vlivu alkoholu na tělo i na ducha, poslouchajice skřeky zvrhlých opivněných trampů, deroucí

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„Partie“, PRAHA VII., Belcrediho třída číslo 40, Čeniky velešnického znoží zdarma.

se z chaty. Jo? — Viš, neříkej to — ale já sen abstinent. — Ostatní bych ti vykecal nejráději někde při pivě hubně.
Pozdrav pámbu — šefe —

Standovi Dervišovi za skvělou čumskartu, Farářovi a Old Michiganu za krásnou fotomontáž srdečně děkuje Géza.

Zdravstvuj Hobane.
Todlencto poděkování se bude — myslíme — sakra blbě vyjimat, ale to je fuk: jsi hodný,

žes v Tvě chaidě uskladnil našeho klacka šerifa a naše vděčnost za to je velká, vždyt jak ho známe, byl by se jinak v Ostravě někde zatoulal a pak se pitomě vymluvil, že vás žádného nemohl najít. A abys věděl: jako Tě Eso pochopil, tak Tě chápe i my a Tvoje velká starost a obavy, které jsou příčinou Tvě zatrpklosti k ostatnímu světu, bolí nás stejně jako Tebe, jako nás bolí, že to nechápou někteří Tvoji kluci ostravácký. Ale hošku, vyjukáme se přece na zítřek, že jo? Mánu a

Medu zdravíme a Vopuchlel Joa ať schová slíbeného hobla na příště. Ahojčký!
Silver Star, Břeclav.

Walkiki!

Semězdá, že tam na Vás pošleme hromy a blesky, abyste věděli, jak se máte jako slušný trampové chovat. Tak prosím: my nachystáme žrádla a chlastu včetně bonbonů, čekáme, že spatříme Vaše spanilě thymolinové ksichty a čekáme zbytečně. Ale hobla jako mrakodrap máte u nás na straně „dal“.
Silver Star.

Trampové, mladí silní hoši,

nenoste lehkou obuv. Nejde to dohromady s Vaší silou. Silný mladý muž nosí na tramp jen pevné kanadky ze silného amerického dull-boxu, takové, jako nosí americký voják. Jděte si pro ně k firmě Javůrek.

Přijde-li celá osada najednou a všichni koupíte, dostanete slevu.

„To bych chtěl vědět, proč se Jirka při psaní dycky tak potí?“

„Von píše do kopce.“

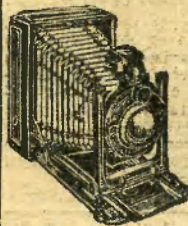
— šefe —

„Jardo, proč si chceš nechat růst fousy?“

„No, dyt' musím mít nějaké zaměstnání — né?“

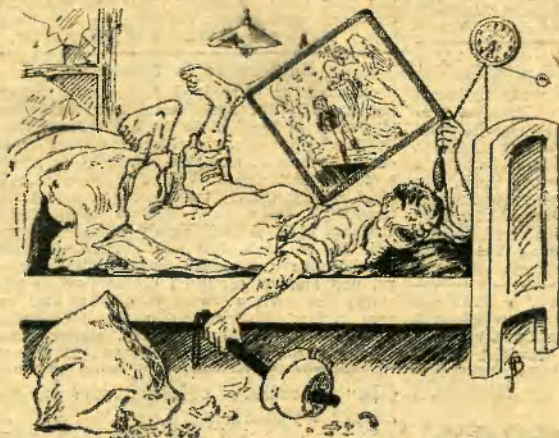
— šefe —

Moderní fotostroje

Nedostižně levné! Filmové přístrojky Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80. Učebné strojky Kč 11.—, 30.—. Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací, všechny odborné potřeby, 12 desek Kč 15.—, 6x9 Kč 16.—, 100 dopisnic Kč 29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší významování. Ceník 100 stran zdarma.

Emil Birnbaum.
lovárna fotostrojů, RUMBURSK, 46.

— Sen strážníka —

Kamarádi!

Vše pro tramping a camping v levných cenách a výborné kvality dodá Vám

ŠLEMR, PRAHA XI.

Před nákupem osobně se přesvědčte! — Nově otevřeno od 15. října 1930.

HUSOVA 57.

— Ne, uzenky nedci, po těd nám je dycky špatně, dejte mně raději asi patnáct buřtů.

ROZŠIŘUJTE TRAMPA!

Ona byla vdovou a měla děti; On byl vdovec a měl děti. Vzali se a měli děti.

Jednoho dne se na dvorku strhnul velký křik a rámus. Ptá se muž: „Co se to děje?“

„I dohromady nic, to jen moje děti a tvoje děti se perou s našimi dětmi.“
Fawe.

— Kluci držte mně.

— A proč?

— No přeci znáte to pořekadlo: pýcha předchází pád, a mně teďka zrovna píchá v zádech!

Otto Rikin:

Světabratr největší.

Jarda Prachaník — řas ví, jak se opravdu jmenoval — byl největším světabratrem, kterého jsem kdy poznal.

Z Čech odešel roku 1910 na zkušenou a v roce 1920 říkal: „Teď už jsem toho zkusil tolik, že bych to v Čechách ani neuplatnil.“ Kromě své mateřštiny mluvil plyně německy, francouzsky, španělsky a anglicky. Každý světabratr je anarchist, Jarda jím byl také a měl vlastní životní filosofii, jejíž základní věta zněla: „V této společnosti můžeš dělat buď votroka nebo zloděje, anebo vůbec nedělat, a to je ta zlatá střední cesta, který se přidržuju.“

Opravdu nedělal nikdy nic, leda boudy na hlupáky, neboť hloupost, říkával, je dar boží, z něhož musí lidé platit největší daň gaunerům.

Čundrali jsme to z Boulogne s M. podél Atlantiku dolů k Le Havru. V poslední dny bylo již zle. Někteří mínili, že bychom se měli podívat po nějaké práci. — „Podívat se možno,“ pravil Jarde, „ale, kluci, uvěřte zkušenému: Celý život se dívám na práci, ale ještě jsem z toho nikdy nic neměl.“

Do Havru jsme dorazili hladoví, bez tabáku a bez sou. Vzali jsme práci hned první den, všichni, kromě Jarde.

Ušklíbl se pohrdlivě a řekl: „Tak, tak, hoši, dělejte, vod toho Pánbůh chudýho člověka stvořil. Já zatím pojedu podívat se do Ameriky, s Rockefellerem pohovořit, jak se má, starý zloděj. Dlouho jsme se už neviděli. Salut.“

Myslel jsem, že se chlap vytahuje. Do Ameriky bez haléře v kapse. No, čert s ním.

V barácích na Ceintre de repatriement v Paříži, boulevard Jourdan, byla tehdy všelijaká sešlost. Francouzští proletáři z rozbitého území, ruští emigranti a světoběžníci celého světa. Tam jsme bydleli vždycky, když se nám podařilo sehnat několik frantíků dohromady. Platilo se 6 franků denně na stravu a byt.

Z Havru jsme se vrátili do Paříže asi za tři měsíce.

Prachy již docházely a proto se konala v kantině porada při sklenice červeného, co dále.

Nějaký chlap zastavil u našeho stolu. Osmahlý, v námořnické kazajce, červený šátek na krku. — „Vždyť si povídám, že jsou to známí sviňáci!“ promluvil česky. Vzal židli a přisedl k nám. — „Salut, kluci!“ Byl to Jarde Prachaník.

„Do Ameriky,“ vypravoval, „jel jsem na černo. Vožralí námořníci mě tehda vzali s sebou. Když mně kapitán zjistil, dal mně přes dršťku, to už je taková dopravní taxa, a poručil, abych dělal v kuchyni. V Galvestonu mě vyklopili. Flákám se tak,

na práci koukám, až mě čapla policie. To bylo v Novém Orleánu. Papíry, říkám na direkci, ukradli, dolárky ukradli, zaměstnání nemám.

Jaké jste národnosti? ptají se.

Národnosti, Francouz; vysloužilce ze světové války, trikrát vyznamenaný za udatnost před nepřitelem.

Nedbají, holomci, spojeneckých citů. Příbuzné v Americe máte? vyslychají dál.

Příbuzných mnoho, odpovídám.

Kde? Jména, adresy.

Říkám jména, čísla avenue v Chicagu, čísla v New Yorku.

Dobře, vyšetříme, povídá náčelník; zatím zavřít.

Vidím, že je zle. Nežli vyšetří neexistující jména, uběhnou v žaláři měsíce. Pane, mluvím k náčelníkovi, není příbuzných, přijel jsem jen tak z Francie, dolárky vydělat poctivou práci.

Dobře, hovorí náčelník, zavřít a nejbližší lodí poslat šupem do Francie, Koupili mně, pacholci, lístek třetí třídy do Cherbourgu, zavedli policejné na loď, počkali u můstku, až odrazila.

Na lodi poznal jsem jednoho zbohatlého Srbáka, jel z Ameriky domů. Vyprávěl jsem mu dojemnou historii o trikrát vyznamenaném vojínu francouzské armády, probudil u něho spojenecké city. Udělal na mně sbírku v první třídě, vyneslo to na 400 dolárků.“

Těch 400 dolarů (tehdy 44.000 Kč) roztočil s námi Jaroušek v Paříži za týden.

„Nezbývá, než abychom šli někam dělat,“ řekl jsem resignovaně.

„Ba, chlapi, běžte dělat,“ pokynul Jarde hlavou. Všichni facirovat nemůžeme. Já se zatím pužu vykoupat do Nizzy, vono začíná bejt teplo. Však se ještě uvidíme. Salut.“

Uviděli.

Já sám z celé party. Sedím na prahu kasematy pevnosti Sainte Therése v Oraně, cucám pomalu čibuk a přemýšlím o tom, kam jsem to vlezl.

Dolů do nádvoří vešel transport mužů v civilních oblecích. Vysloužili cizinečtí legionáři odjíždějí do Evropy. Och, kdybych mohl s nimi!

Kaprál předčítá jména.

„Žaroslav Prašanyky“, dolétno k mému sluchu. K řasu, taktó vyslovovali Francouzi Jarouškovo Jméno! Seběhnu dolů — on.

„Jardo, miláčku, co tady děláš!?“

Ušmál se shovívavě. „Ty vole, mně se neptej. Já jedu do Marseille roztočit psinu, ale ty budeš v Bel-Abberu potit volej.“

Usedli jsme v kantině, Jarde poručil víno. „Jak 'si vymázl z legie?“ ptám se. „vždyť tu nemůžeš být déle než půl roku?“

„Štěstí musíš mít, ne rozum,“ odpovídá. „Co bych ti vypravoval, v Bel-Abberu poznáš tu všivárnu sám. Ale když jsem dostal 250 alžírských frantíků na dlaň, povídám si: Jarde, tohle je poslední, co v legii vidíš. A neviděl jsem. Adjuvant-chéfa nepoznal na pět kroků. V Bel-Abberu je direktorem takový hovado ozralý. Strkal mně nos do ucha a zjistil oční zákal. S nálezem mě poslali sem do Oránu k specialistovi. Tady, brachu, to berou speciálně. Buď tě pošle na 30 dní do basy, anebo na 60. Povídám si: Jaroušku, rozum do hrsti a buď hodně blbej, jinak to nevyhraješ.“

Za 14 dní přišla na mě řada.

Pan oční specialista povídá: — Sedni si tamhle. Já nic.

— Nerozumíš?

Vyvalím oči a říkám: Nic Francé!
Zavolali německého tlumočníka. Nic francé, odpovídám na jeho otázku. Co je to za blba? diví se pan doktor a lístuje v papírech. Českoslovák, mručí Českoslovák.

Hledají tlumočníka.
Přišel seržán, Rus. Ty český, da?
Pivo, víno, holky hezky, to sou dary země český, vysypal jsem rychle ze sebe.

Rozumíš ty mě? táže se seržán rusky.
Francé nic, odpovídám.
Slovan je to, oznamuje seržán, ale blbec nějaký strašný, rusky se s ním dohovorit nelze. Pan doktor udělal v mých papírech nějaký klikyhák a povídal sluhovi z ordinace: Vyhoď to prase ven, nebo ho kopnu.

Osvobodili mě na ten oční záhal, ale říkám ti: víc štěstí, než rozumu. Sem do týhle všivárny patří králové, ministři, poslanci a buržouští vůbec. Každýmu tak angažmá na 10 roků, ale pro pořádného člověka to není!

Jaroušek odjížděl z pevnosti odpoledne ve 4 hodiny. — „Tak koukej, aby viděl,“ řekl mi na rozloučenou. „Víš, tady chcíp pes, ten baskervilský. No, však se ještě uvidíme, salut!“
Ale neuviděli jsme se už nikdy.

— Včera jsme našli zbraň předhistorických předků.

- Co jste našli?
- Zbraň našich dávných předků.
- To vím, ale co jste našli?
- Kámen.

Tak sem chtěl jít na tramp bez čepice, ale půjdu raději bez klobouku, vono je to slušnější.

— At dělám co dělám, nejsem štont, vyjít s penězma.

— To já zase s nima vyjdu dobře, ale vrátím se bez nich.

— Dobrá, přijímáme vás. A kde jste byl posledně zaměstnán?

— V chemické čistírně. Byl jsem inženýrem —
— Vy inženýrem?

— Ano, byl jsem inženýrem vyhozen, poněvadž nebyla žádná práce.

Tuhle byl jeden šerif hrozně rozčilenej.

— Co se ti stalo?

— Ale sem hrozně namíchanej, jdu si koupit k Hulatovi deset deka tlačanky a když sem to rozbilil, koukám, a von to byl docela obyčejnej špekbuřt.

Pani k služce:

— Proč si nedáte pod sebe noviny nebo něco, když stoupáte na židli?

— To není potřeba, já tam dosáhnu bez toho!

— Pane strážník, neviděl jste tady někde policajta, támhle za rohem se perou!

Správce věznice k propuštěnému trestanci:

— Odpusťte, že jste omylem zde zůstal o týden déle.
— To nevádí, vodrazíte mi to zas příště.

Sedí smutně Franta pod stromem, vedle láhev piva a breáí. Jde okolo jeden osadník:

— Co tady naříkáš?

— Ale nevím, co s tou flaškou mám dělat.

— Jak to?

— No, dám-li ji Sikimu, zbije mě Pepík; dám-li ji Pepíkovi, zbije mě Siki; a vypiju-li ji sám, zbijou mě voba.

— Franto, nenechávej tu vlajku venku!

— A proč?

— Ale, von se nám někdo včera do ní v y s m r k a l!

— Pane vrchní, co máte k obědu?

— Telecí pečeně, přírodní řízek, skopový jazyk, vepřová.

— Sakra, co si mám dát?

— Dejte si karbanátle, tam máte všecko! —

Přejel automobilista chodci prsty na noze a ten žádal ihned odškodné.

— Prokristapána, 1000 korun žádáte za pošramocení nohy, vždyť nejsem žádný milionář!

— A já nejsem žádná stonožka! —